

“върховисти”. Междуособицата бе твърде стара, но тя избухна в опасна форма през лятото на 1901 година. А в началото на зимата враждебните страни бяха накървали вече и ножовете си.”⁷

В статиите си във в.”Дело” 24-годишният поет се изяснява като идеолог на ВМОРО и в тях се чувствава политическа зрялост и далновидност.

Борбата с върховистите от страниците на вестника обаче не удовлетворява Яворов. Той счита, че трябва да действа и с оръжие вътре в самата Македония. Взел веднъж решение, никой не е в състояние да го разколебае. Четникът Григор Попов разказва в спомениите си за реакцията му, когато Гоце Делчев и другарите му се мъчат да го убедят да не става четник, защото ще изложи на риск живота си. На уверенията, че ще е необходим за делото, ако остане в София и му служи като публицист, Яворов, крачейки нервно и “ядосано” из стаята заявява: “Гоце, ти и всички другари ме третирате като някоя рядка вещ, която трябва да се пази в купийка, да не се чукне някъде... Аз знам, че има риск и именно затова настоявам да отида във вътрешността, твърдо решен да мина всички рискове на борбата за свободата на брата роб...”⁸

В началото на февруари 1902г. Яворов за пръв път влиза в страната на сълзите — Македония с четата на войводата Михаил Чаков. На зет си Никола Найденов съобщава:

“Аз търся в македонското движение един идеен тласък, защото без такъв не мога да работя, не се чувствам достатъчно силен да продължавам по-нататък литературните си занятия. Търся кипеж на чувства и страсти, в които да изкъпя душата си от наслоилия се върху нея дребнавожитейски прах.” /Писмо от 28 декември 1901г./⁹

След завръщането си от Македония, където е попаднал в плен на върховистка чета, Яворов смята, че в борбата срещу върховистите работата му на журналист не е достатъчна, и решава да я съчетае и с въздействието на живото слово. За тази цел той кръстосва цяла България, като при агитационните си обиколки организира митинги и публични събрания, на които разяснява и защитава каузата на ВМОРО.

7. Яворов, П.К. *Събрани съчинения*... Т. II, С., 1977, с. 85.

8. Попов, Г. Цит. сп. В: *Спомени за П.К. Яворов*... с. 96.

9. Яворов, П.К. *Събрани съчинения*... Т. V, с. 426.